

Text 2

Den Perfekta kyssen av Staffan Göthe

Jag älskar dig. Älskar dig. Älskar dig. Och du sa alltid att vi kompletterade varandra - minns du inte det längre, Larsa? Att du älskade mig för att vi kompletterade varandra? Att jag var så olik dig. att du hade så mycket att lära dig av mitt fantiserande och att jag var helt galen och att jag var en konstnärnatur med allt vad därtill hör - men att vi båda hade det gemensamt att vi var esteter. »Esteter till döds« minns jag att du sade när vi var i Milano. Du sade ofta att i en parrelation - kära, älskade - i en parrelation, sade du, skulle det viktigaste vara att kunna ta till vara olikheterna, ett givande och tagande, att det var statistiskt bevisat. Ditt underbara rakvatten min käraste på jorden! Du sade att du hade läst att det där att ha bra sex det kom först på fjärde plats enligt någon undersökning. Jag vet att du aldrig har tyckt om att jag började dansa igen, men det var som om du förstod: att det är ett behov hos mig att uttrycka mig på många sätt – inte, bara genom att göra kläder - det räcker inte - och ändå slutar jag. För din skull. Och för vår relations skull. Som det var för din skull jag avlivade katterna Nefertite och Xerxes. Men om det är på något annat sätt du vill att jag ska vara, så LÄR mig, Larsa, älskling - annars vet jag snart inte vilken roll jag ska spela. Och ge fan i Herta - hör du det din jävel- ge fan i henne! För där går gränsen, det vet du. Från början sa du - uttryckligen - att Herta var en perfekt unge, att hon var kvalité och det var DU som alltid talade om att hon var så ovanligt känslig och att hon var så kreativ och skulle in på Montessoriskolan. »Det här är inte tvåsamhet« sade du en gång i Triewaldparken, »utan tresamhet och det känns förbaskat rätt«. Låt henne få vara som andra barn, annars blir jag som en djurhona! Du vet - mitt fruktansvärda temperament! Jag vill att vi har roligare tillsammans, att vi hinner med att ta och ge till varandra och vi har ju samma humor. Vi är nära kompisar, helt enkelt. Det är märkligt. Varför känns det så fel ibland? om det är jag som är fel- felet kanske är så enkelt som att jag älskar dig för mycket? - men lär mig då hur jag ska vara. Jag är lite bohem det kan jag inte göra nånting åt, men jag försöker men ibland vill jag bara vara liten. Liten. Liten.